

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 230.

Sjette Session.

65de Møde.

Tredagen den 16de Marts, Kl. 7½ Aften.

(Forsfat.)

Sjæbning (fortsat): Naar det nu af den ærede Minister er anerkjendt, at efterhånden som de ved Sportler lønmede Embeder blive ledige, skulle Sportlerne indbruges i Statskassen, saa maa den ærede Minister altsaa ogsaa være nødt til at komme med Forslag i Finantsloven for at faae Midler til at betale de Embedsmænd, der paaah ansættes i Embederne. Det, der staaer i § 26, er altsaa slet ikke andet end en Bestemmelse af samme Art som den, der staaer i Finantsloven. Maaaskee vil den ærede Minister sige: Ja, men i Finantsloven staaer denne Bestemmelse kun for eet Aar, og naar dette Aar er omme, saa kan jeg have mig fra denne Bestemmelse og fuldkommen frigjøre mig derfra. Ja, dersom den ærede Minister vil udtale dette, saa vil Thinget bedre forstaae hans Modstand imod § 26, men dersom det ikke kan være hans Hensigt at udtale det, og jeg tvivler om, at det kan være hans alvorlige Hensigt, saa er § 26 ikke andet end en fortsat Udtalelse af det, den ærede Minister selv er gaaet ind paa i Finantsloven. Den, der i Sandhed vil det, der staaer i Finantsloven, kan ikke vige tilbage fra denne § 26, og Den, der viger tilbage fra denne § 26, han giver os Ret til at tvivle om, at han virkelig vil fuldbyrde det, der staaer i Finantsloven for Aar, og som han har givet os Haab om at ville fuldbyrde. En saadan

Tvivel kan den ærede Minister ved sin Modstand vække, men han vinder ikke Noget derved, han staer sin Stilling og staer Sagen. Hvad det subsidiaire Forslag til § 29 angaaer, saa forekommer det mig, at den ærede Minister udtalte sig derom i den Retning, at dette Forslag ikke aabenbart led af den samme Mangel, som han havde bebreidet det ved anden Behandling fremkomne Forslag, men at det dog, ligesaa vel som ogsaa det Forslag, der angaaer de juridiske Embedsmænd, muligviis kunde fremkalde en vis Fortolkning af Ordene; ja, jeg veed, at den ærede Minister har en stor Dgthighed til at fortolke ud af Ord, hvad de fleste af os Andre neppe ville finde deri, og hvis den ærede Minister ikke skulde kunne gjøre det, saa vil maaskee hans juridiske Collega, som jeg seer heller ikke mangler Snille i denne Retning, kunne gjøre det, men det, som den ærede Minister vil lægge i Paragraphen, det staaer der aabenbart ikke, og Saameget kan jeg med Sikkerhed sige, at det heller ikke er Tanken i dette Forslag. Tanken deri er ganske simpelt den: at indbrage Tienderne i Statskassen, for at gjøre det klart, at de ikke ere en communal Ydelse, som de enkelte Menighedsmedlemmer have nogen Ret over, men at de ere en virkelig Statseiendom, der paa denne Maade sikres som saadan, førend det ved forskjellige Betragtninger urigtigviis bliver gjort tvivlsomt, om de ogsaa virkelig ere en Statseiendom. Det er en Forsigtighedsregel, som det er meget vigtigt at bruge itide, og jo før jo hellere. Naar dette er skeet, skal der ifølge Forslaget udbetales Lønning. Der er ikke fastsat noget bestemt Beløb, og det behøves heller ikke; der staaer ligefrem,